

Linda Parker įėjo į savo dviejų miegamųjų namą Silver Leike, Los Andžele, uždarė duris ir iš nuovargio giliai atsiduso. Diena buvo ilga ir įtempta. Penkios fotosesijos skirtingose miesto vietose įsikūrusiose studijose. Pats darbas nebuvo itin varginantis. Lindai patiko modelio darbas ir jai pasisekė pasiekti profesinių aukštumų, bet važinėti po tokį miestą kaip Los Andželas, kuriame eismas vos juda ir geriausiu metu, ypač vargino ir erzino net kantriausius.

Tąryt Linda išvažiavo apie pusę aštuntos, o savo raudoną „Volkswagen Beetle“ pasistatė prie namų laikrodžiui rodant 22.14. Linda buvo pavargusi ir alkana, bet viskas iš eilės.

— Noriu vyno, — pasakė ji pati sau įsijungdama šviesą svetainėje ir nusispirdama batelius. — Dabar man priklauso didelė taurė raudonojo vyno.

Linda savo vieno aukšto baltame name gyveno su Ponu Boingu, juodos ir baltos spalvų beveisliu katinu, kurį prieš vienuolika metų pasiėmė iš gatvės. Sulaukęs solidaus amžiaus Ponas Boingas iš namų beveik nebeišeidavo. Pasilakstyti aplink namą gainiojant paukščius jam neberūpėjo — jis prarado susidomėjimą šia veikla jau prieš kelias vasaras, dabar dienas paprastai leisdavo tiesiog miegodamas arba patogiai įsitaisęs ant palangės ir sustingusiu žvilgsniu žiūrėdamas į tuščią gatvę.

Įsižiebus šviesoms Ponas Boingas, pastarąsias tris valandas snūduriavęs savo mėgstamame fotelyje, atsistojo, ištempė priekines letenas, o tada abejingai išėstai nusižiovavo.

Linda nusišypsojo.

— Ei, sveikas, Pone Boingai. Kaip dienele? Labai užimta?

Džiaugdamašis sugrįžusia šeimininke Ponas Boingas nušoko ant grindų ir lėtai prisiartino prie Lindos.

— Išalkai, mažyli? — paklausė Linda ir pasilenkusi paėmė katiną į glėbį.

Ponas Boingas meiliai prisiglaudė prie jos.

— Suėdei viską, ką tau palikau? — Linda pakštelėjo lūpomis katinui į kaktą.

Linda žinojo, kad grįš vėlai, tad išeidama Ponui Boingui paliko užtektinai maisto — na, bent jau jai taip atrodė. Žengtelėjusi dešininę užmetė akį į kampe stovinčius katino ėdalo ir vandens dubenėlius. Nė vienas nebuvo tuščias.

— Visai neišalkai, tikrai?

Ponas Boingas pradėjo meiliai burgzti, sumirksėjo dukart savo mieguistomis akimis.

— Ne, aš ne alkanas, — juokingu animacinio filmuko veikėjo balsu sučiauškėjo Linda dėdamasi katinu. — Aš tik noriu glamonių, nes labai pasiilgau savo mamytės.

Linda pradėjo švelniai glostyti Ponui Boingui kaklą ir smakrę. Katinas laimingas išsišiepė.

— Tau šitaip patinka, juk taip? — Linda dar kartą pabučiavo katinui į kaktą.

Su gyvūnu glėbyje Linda nuėjo į virtuvę, iš indaplovės išsiėmė švarią taurę, į kurią iš jau anksčiau atkimšto butelio įsipylė šiek tiek Pietų Afrikos „Pinotage“ vyno, bet prieš keldama taurę prie lūpų paleido Poną Boingą iš rankų.

— Umm! — suaimanavo ji garsiai, pajutusi, kad kūnas pagaliau pradeda atsipalaiduoti. — Skysto pavidalo rojus!

Nuo šaldytuvo Linda pasiėmė vakarienę — nedidelį dubenėlį salotų. Ji, žinoma, daug mieliau būtų sušlamštusi dvigubą sūrainį ir bulvyčių su faršu arba didelę labai aštrią „Peperoni“ picą, bet taip nusižengtų savo griežtos mažai kalorijų turinčios dietos taisyklėms, pagal kurias tokius malonumus sau galėdavo leisti tik retkarčiais ir tikrai ne šįvakar.

Dar po vieno vyno gurkšnio Linda su taure ir salotomis išėjo iš virtuvės.

Ponas Boingas nusekė iš paskos.

Svetainėje Linda viską pasidėjo ant valgomojo stalo ir įsijungė nešiojamąjį kompiuterį. Laukdama, kol kompiuteris pradės veikti, iš rankinės išsitraukė tūbelę drėkinamojo kremu. Kruopščiai įmasažavusi plaštakas kremu, tą patį padarė ir su pėdomis.

Ponas Boingas abejingai stebėjo šeimninę tupėdamas ant grindų.

Kitą pusvalandį Linda atsakinėjo į elektroninius laiškus, į darbo kalendorių pridėjo kelis naujus renginius. Baigusi tvarkyti reikalus, uždarė elektroninio pašto programą ir nusprendė prisijungti prie feisbuko paskyros — trisdešimt du nauji kvietimai draugauti, trisdešimt devynios naujos žinutės ir devyniasdešimt šeši pranešimai. Linda pažvelgė į ant sienos kabantį laikrodį — 22.51. Suabejojo, ar dabar laikas visu tuo užsiimti, o tada jai ant kelių užšoko Ponas Boingas.

— Labukas, nori, kad dar paglostyčiau? — animacinio filmuko herojaus balsu vėl prakalbo Linda. — Žinoma, taip. Visą dieną buvau paliktas vienas. Bloga mamytė.

Vėl pradėjusi glostyti katinui pasmakrę, Linda prisiminė kai ką, ką planavo padaryti jau porą pastarųjų dienų.

— Žinai, ką, — pasakė ji žiūrėdama į mažas Pono Boingo akeles. — Gal pasidarykime nuotraukų su „Face Swap“, kaip manai, a?

Prieš porą dienų Lindos geriausia draugė Marija į instagramą įkėlė su „Face Swap“ darytą nuotrauką, kurioje jos veidas buvo sukeistas su žavaus bišono snukeliu. Šunelio apatinis žandikaulis iš prigimties buvo nenormaliai išsivystęs, dėl to jis nuolat laikė iškištą liežuvį. Kad būtų į jį panašesnė, Marija fotografuodamasi taip pat iškišo liežuvį. Išėjo neįtikėtina juokinga

baltapūkio šunelio ir peroksidinės blondinės su pernelyg ryškiai makiažu nuotrauka, kurioje jie abu buvo iškišę liežuvius. Linda pažadėjo sau ką nors panašaus padaryti su Ponu Boingu.

— Teisingai, tuo ir užsiimkime, — pasakė ji džiugiu balsu linkčiodama katinui. — Prisiekiu, bus smagu.

Linda pasiėmė Poną Boingą, mobilųjį telefoną, spustelėjo „Face Swap“ programėlės piktogramą.

— Gerai, pabandykime.

Patogiausiu būdu Linda įvertino mažame telefono ekrane matomą vaizdą. Jai už nugaros ant sienos matėsi pora įrėmintų paveikslų ir sidabrinis šviestuvas. Į kairę nuo paveikslų vėrėsi tarpduris, o už jo buvo trumpas koridorius, kuriuo galėjai apeiti likusią namo dalį.

Linda labai atsakingai darydavo net ir tas nuotraukas, kurios buvo skirtos pasilinksminti.

— Mmm, ne, šitaip man nepatinka, — pasakė ji žiūrėdama į Poną Boingą ir purtydama galvą.

Šviesos koridoriuje jai už nugaros buvo išjungtos, bet sidabrinis šviestuvas ant sienos švietė, dėl to vaizdas ekrane keistai švytėjo. Linda persėdo į kitą vietą, šiek tiek kairiau. Nereikalingo švytėjimo neliko.

— Taip daug geriau, nemanai? — paklausė ji Pono Boingo. Katinas atsakė jai lėtu mieguistu mirktelejimu.

— Gerai. Užbaikime tai, kol tu ir vėl nenulūžai, miegaliau.

Naudotis „Face Swap“ buvo paprasta. Lindai reikėjo tiesiog pasidaryti nuotrauką. Ir viskas. Programėlė pati akimirksniu ekrane atpažindavo du veidus, apibraudavo juos raudonai, o tada automatiškai sukeisdavo vietomis.

Linda paėmė Poną Boingą į rankas, atsirėmė į kėdės atkalnę.

— Štai, — pasakė ji rodydama į telefono ekraną. — Žiūrėk ten.

Vėl beužmiegantis Ponas Boingas tingiai nusižiovavo.

— Ne, tingusis katine, nežiūrėk į mane. Žiūrėk ten. Pažiūrėk, — Linda parodė katinui į telefono ekraną dar kartą, šįkart spragsėdama pirštais. Regis, garsas padėjo. Ponas Boingas galiausiai atsisuko ir pažvelgė tiesiai į telefoną.

— Na štai.

Negaišdama nė akimirkos Linda plačiai nusišypsojo ir spustelėjo mygtuką „fotografuoti“.

Telefono ekrane pirmas raudonas apskritimas pažymėjo jos veidą, bet pasirodžius antram apskritimui Linda pajuto, kad nerimas suspaudė jai krūtinę — programėlė raudonai pažymėjo visai ne Pono Boingo snukelį. Ji pažymėjo kažką tamsiame tarpduryje tiesiai Lindai už nugaros.

2

— Labas vakaras visiems.

Nepaisant mikrofono priešais ir prie jo prijungtų galingų garsiakalbių Kalifornijos universiteto psichologijos profesorė Treisė Adams stengėsi, kad jos balsas skambėtų kiek garsiau nei įprastai. Ji stovėjo ant scenos sausakimšoje šimtą penkiasdešimt žmonių talpinančioje salėje, kuri paskaitai dar nespėjus prasidėti nuo susirinkusiųjų murmesio dūzgė kaip milžiniškas avilys. Salėje sėdėjo ne tik entuziastingi kriminologijos ir kriminalinės psichologijos studentai, bet ir keli dėstytojai, kurie nekantraudami laukė šio vakaro paskaitos.

Profesorės Adams skvarbios žalios akys už senamadiškų akinių su juodais rėmeliais ir katės akių formos stiklais iš lėto žvalgėsi po auditoriją.

— Netrukus pradėsime, — tęsė ji, — tad būtų malonu, jei visi dar neturintys vietos ją susirastumėte, — profesorė nutilo, kantriai palaukė.

Be abejonės, profesorė Adams buvo stulbinanti moteris — protinga, patraukli, daug išmananti, charizmatiška, elegantiška ir intriguojančiai paslaptinga. Nieko keisto, kad tiek daug studentų, vaikinų ir merginų, jautė jai kažką panašaus į paauglišką meilę, ką jau kalbėti apie fakulteto personalą. Bet šįvakar profesorė Treisė Adams nebuvo ta priežastis, dėl kurios ši didelė salė Kalifornijos universiteto miestelio šiaurės vakarinėje dalyje, Vestvude, buvo pilnutėlė.

Prireikė geros minutės visiems susirasti vietas.

— Na, — pareiškė profesorė Adams, — norėčiau pradėti nuo padėkos visiems čia susirinkusiems. Kad toks lankomumas būtų visose mano paskaitose...

Tylus juokas nuvilnijo per auditoriją.

— Gerai, — tęsė ji, — prieš paskaitą, jei tik leisite, norėčiau visiems trumpai pristatyti šio vakaro ypatingąjį svečią, — jos žvilgsnis trumpam nukrypo į tvirto stoto aukštą vyriškį, kuris stovėjo kairėje scenos pusėje.

Rankas į kelnių kišenes susikišęs vyriškis droviai jai nusišypsojo.

Profesorė Adams pažvelgė į priešais ją padėtus užrašus, tada vėl nudelbė auditoriją.

— Stanfordo universiteto psichologijos studijų absolventas, — pradėjo ji. — Pirmą savo mokslinį laipsnį jis gavo vos devyniolikos, — kitus tris žodžius ji ištare sąmoningai darydama pauzes tarp kiekvieno jų. — *Summa cum laude**.

Nuostabos banga nusirito per auditoriją.

— Taip pat Stanfordo universitete, — tęsė profesorė, — ir vis dar būdamas labai jaunas — vos dvidešimt trejų — gavo nusikalstamo elgesio analizės ir biopsichologijos mokslų daktaro laipsnį. Jo disertacija „Pažangus nusikalstamos elgsenos psi-

* Su pagyrimu (*lot.*).

chologijos tyrimas“ tapo — ir iki šiol tebėra — privalomos literatūros sąrašė FTB NSNAC. — Trumpa pauzė. — Tiems, kurie nežino arba pamiršo, ką reiškia NSNAC, tai yra FTB Nacionalinis smurtinių nusikaltimų analizės centras.

Profesorė dar kartą užmetė akį į savo užrašus, vėl pažvelgė į auditoriją.

— Nors jam ne kartą buvo siūlyta darbo vieta NSNAC Elgsenos analizės padalinyje, šio vakaro svečias šiuo pasiūlymu nė karto nepasinaudojo, vietoj to nusprendė dirbti Los Andželo policijos departamente.

Pasigirdo dar daugiau nuostabos reiškiantis murmesys, tik šįkart garsesnis.

Profesorė Adams palaukė, kol auditorija nurims, o tada tęsė:

— Tapęs miesto policijos pajėgų nariu jis žaibo greitumu kilo karjeros laiptais ir tapo jauniausiu visų laikų Los Andželo policijos departamento detektyvu. Nuo tada yra tas, kuriam nusikaltimus išaiškinti sekasi geriausiai.

Profesorė vėl nutilo, šįkart, kad padarytų didesnę įspūdį.

— Mūsų svečias šįvakar yra ne vieną apdovanojimą pelnęs detektyvas iš LAPD SŽTG, specialiosios žmogžudysčių tyrimo grupės, kuri yra elitinė Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus atšaka, įkurta specialiai tam, kad aiškintųsi serijinius ir sudėtingus nužudymus, kurių tyrimui reikia išskirtinai daug laiko ir žinių.

Profesorė Adams iškelė dešinės rankos smilių, kad pabrėžtų savo kitus žodžius.

— Bet tai dar ne viskas. Dėl išskirtinių savo nusikalstamos elgsenos psichologijos žinių ir to fakto, kad mūsų gražusis miestas, regis, traukia išskirtinio tipo psichopatus...

Juokas sugrįžo į auditoriją.

— ... mūsų svečias galiausiai buvo perkeltas į dar labiau

specializuotą SŽTG padalinį. Visi nepaprastu sadizmu ir brutalumu pasižymėję nužudymai LAPD yra vertinami kaip ypač žiaurūs nusikaltimai. Mūsų šio vakaro svečias atlieka darbą, kurio dauguma šios šalies detektyvų *atsisakytų*, net jei jiems kas dešinę ranką už tai nukirstų. Jis yra LAPD Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio vadovas, — profesorė atsisuko ir dar kartą pažvelgė į vyrą, stovintį prie scenos.

Šimtas penkiasdešimt akių porų nusekė jos žvilgsnį.

— Man prireikė *laaaabai* daug laiko jį įtikinti ateiti į mūsų universitetą ir kaip svečiui jums visiems pristatyti vieną labiausiai intriguojančių kriminologijos ir kriminalinės psichologijos temų — modernių laikų serijinius žudikus.

Auditorijoje stoji spengianti tyła.

— Šįvakar man labai malonu jums pristatyti detektyvą Robertą Hanterį iš LAPD.

Susirinkusieji pratrūko ovacijomis.

Profesorė Adamsas mostu pakvietė Hanterį prisijungti prie jos.

Detektyvas Hanteris išsitraukė rankas iš kišenių ir iš lėto žengė tris žingsnelius, kurių jam trūko iki scenos. Kai jo ir profesorės akys susitiko, ji padrąsinamai jam nusišypsojo, o tada entuziastingai, bet vos pastebimai mirktelėjo. Detektyvo žvilgsnis nukrypo į jam plojančią auditoriją ir jis kukliai nulenkė galvą. Hanteris prie tokio dėmesio nebuvo pratęs.

— Sėkmės, — profesorė Adams sušnabždėjo perduodama Hanteriui mikrofoną ir nulipo nuo scenos tuo pačiu keliu, kuriuo ką tik buvo užlipęs Hanteris.

Vyras palaukė, kol auditorija nutils.

— Manau, turėčiau pradėti nuo padėkos visiems susirinkusiems. Turiu pripažinti, kad tai, ką matau, nepanašu į tai, ko tikėjaisi.

Dabar atėjo Hanterio eilė pažvairuoti į profesorę Adams.

— Maniau, kalbėsiu kokiems dvidešimt, gal dvidešimt penkiems studentams, ne daugiau.

Auditorijoje pasigirdo dar daugiau juoko.

Profesorė vėl nusišypsojo, gūžtelėjo Hanteriui stovėdama scenos pakraštyje.

— Kol dar nepradėjau, leiskite priminti, kad nesu viešas kalbėtojas, tuo labiau nesu dėstytojas, bet pasistengsiu papasakoti jums viską, ką žinau, ir atsakyti į visus jūsų man užduotus klausimus.

Auditorija vėl nuaidėjo audringais plojimais.

Hanteris nebuvo tikras, kokio lygio auditorijos žinios, todėl pradėjo savo kalbą nuo pagrindinių apibrėžimų — pavyzdžiui, skirtumų tarp serijinio žudiko, kelis žmones nužudžiusio asmens ir masines žmogžudystes surengusio nusikaltėlio. Savo žodžius detektyvas iliustravo keliais neseniai JAV įvykdytais nusikaltimais.

Toliau jis pateikė serijiniams žudikams būdingą septynių fazių sąrašą, kuris prasidėjo auros faze, kai būsimas žudikas dar tik pradeda prarasti ryšį su realybe, o baigėsi depresijos faze, kuri reiškė didelį emocinį nuosmukį, paprastai patiriamą po nužudymo.

— Prieš tęsdamas, — pasakė Hanteris daug rimtesniu balsu, pabaigęs aiškinti paskutinę fazę, — noriu, kad vertindami serijinius nužudymus prisimintumėte...

Jį nutraukė švarko kišenėje pradėjęs vibruoti mobilusis telefonas.

Hanteris išsitraukė jį.

— Atleiskite, — pakėlęs dešinę ranką jis atsiprašė susidomėjusios auditorijos, — atsiprašysiu minutėlę.

Jis išjungė mikrofoną ir padėjo jį ant pakylės.

— Detektyvas Hanteris, — galiausiai pasakė į telefoną. — Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys.

Besiklausant skambintojo Hanterio akys susirado profesore Adams. Jam net nereikėjo nieko sakyti. Ji viską galėjo perskaityti iš jo veido. Profesorei Adams ne kartą buvo tekę būti greta Hanterio, kai jis sulaukė panašaus skambučio.

— Turbūt juokauji, — burbtelėjo ji negalėdama patikėti tuo, kas vyksta, o tada vėl užlipo į sceną ir nuėjo prie Hanterio. — Kodėl aš nė kiek nenustebau, kad tai įvyko būtent šįvakar?

Hanteris baigė pokalbį, pažvelgė į ją.

— Labai atsiprašau, Treise, — pasakė jis tyliai, suprasdamas, kokia nusivylusi yra Treisė, — bet turiu eiti.

Profesorė draugiškai linktelėjo.

— Viskas gerai, Robertai. Eik. Visiems paaškinsiu.

Hanteris nuskubėjo nuo scenos, o profesorė Adams nuo pakylės paėmė mikrofoną, giliai atsiduso ir pažvelgė į sutrikusią auditoriją.

3

Laikrodis rodė 21.31, kai Hanteris nusigavo į tą vietą, kurios adresą sužinojo telefonu. Net ir tokį vėlyvą trečiadienio vakarą jis užtruko keturiasdešimt penkias minutes, kol nuvažiavo tą trisdešimt kilometrų tarp Vestvudo ir Silver Leiko — etniškai labai įvairialypio rajono, esančio į rytus nuo Holivudo. Vos įvažiuavęs į Berklio alėją, vedančią į vakarus, Hanteris pamatė aplink įsukimą į Šiaurės Bentono kelią išsirikiavusius policijos automobilius.

Hanteris žinojo, kad tokiame mieste kaip Los Andželas niekas greičiau nesutraukia žiūrovų minios nei mirksinčios policijos automobilių švieselės ir juodos bei geltonos spalvų kriminalinio nusikaltimo vietą žyminti juosta, dėl to jis nė kiek

nenustebo išvydęs jau susirinkusį ir toliau vis didėjantį vietos gyventojų būrelį — jie visi rankose tvirtai spaudė mobiliuosius telefonus godžiai tykodami bent kelių sekundžių vaizdo įrašo iš nusikaltimo vietos ar bent jau kokios vykusios nuotraukos, kurią būtų galima įkelti į socialinius tinklus kaip kokią trofėjų.

Žurnalistai taip pat jau buvo aplenkę Hanteri. Ant šaligatvio kitoje gatvės pusėje nuo policijos atitvertos teritorijos stovėjo du televizijos naujienų tarnybų furgonai, ant jų stogų ant trikojų jau buvo iškeltos kameros. Pora reporterių visai stengėsi išgauti visą įmanomą informaciją iš tų, kurie teikdavosi su jais pasikalbėti.

Pravažiavęs minią, ties įvažiavimu į Šiaurės Bentono kelią Hanteris nuleido langą ir vienam iš uniformuotų sargybinių parodė savo ženklelį. Pareigūnas linktelėjo ir atlaisvinęs kelią leido Hanteriui važiuoti toliau.

Šiaurės Bentono kelias — tyli gyvenamoji gatvelė į pietus nuo garsiojo Silver Leiko karjero. Brandūs platanai augo abipus kelio saugodami jį dieną nuo saulės spindulių, bet mesdami grėsmingus šešėlius vos nusileidus tamsai. Hanteri dominantis namas buvo šeštas dešinėje kelio pusėje. Prie namo dvi automobiliams skirtas stovėjimo vietas užėmė raudonas „Volkswagen Beetle“ ir mėlynas „Tesla S“. Pastatęs automobilį gatvėje, kiek į dešinę nuo namo, Hanteris galėjo matyti dar tris juodos ir baltos spalvų automobilius ir Los Andželo apygardos teismo medicinos ekspertų furgoną.

Sustojęs priešais furgoną, Hanteris išlipo iš automobilio — jo metro aštuoniasdešimties ūgio figūra iškilo aukštai virš saulės nugairinto seno „Buick LeSabre“ stogo. Hanteris pastovėjo, ramiai nužvelgė gatvę į abi puses. Kaimyniniuose namuose degė šviesos, dauguma jų gyventojų žiūrėjo pro langus arba stoviniavo prie paradinių durų išgaščio ir šoko perkreiptais veidais. Hanteriui kabinantis ženklelį prie diržo dar vienas automobilis

pravažiavo policijos užkardą ties įvažiavimu į gatvę. Hanteris iškart atpažino blizgantį mėlyną „Honda Civic“, kuris priklausė jo partneriui iš YŽN padalinio, detektyvui Karlosui Garsijai.

— Ką tik atvažiavai? — Garsija paklausė iššokdamas iš mašinos ir palikdamas ją stovėti greta vieno iš policijos automobilių.

— Mažiau nei prieš minutę, — patvirtino Hanteris.

Garsijos poilgiai rudi ir nuo vakarinio dušo vis dar drėgni plaukai buvo surišti į tvirtą uodegėlę.

Abu detektyvai atsisuko į baltą namą. Trys rimto veido pareigūnai stovėjo ant šaligatvio kitoje gatvės pusėje. Tiesiai už jų — nusikaltimo vietą tiriantis kriminalistas, vilkintis baltą vienkartinį kombinezoną „Tyvek“, laikantis „ProTac“ prožektorių, kruopščiai tyrinėjo prižiūrėtą veją priešais namą. Namu priangyje, kurio dalį užstojo mėlyna teismo medicinos ekspertų palapinė, kitas agentas šepetėliu valė durų rankeną ir rėmus ieškodamas pirštų atspaudų.

Pastebėjęs Hanterį su Garsija vyriausias iš trijų ant šaligatvio stovėjusių policijos pareigūnų paliko kolegas ir žengė per gatvę detektyvų link.

Hanteris iškart pastebėjo metalinį ženkliuką ant pareigūno marškinų apykaklės, kuris reiškė, kad jis yra LAPD pirmasis leitenantas.

— Jūs tikriausiai iš YŽN padalinio, — šiurkščiu pavargusiu balsu pasakė pareigūnas.

— Taip, pone, — patvirtino Garsija. — Tai mes.

Leitenantas, kuriam galėjo būti apie penkiasdešimt, buvo kokiais aštuoniais centimetrais žemesnis už Hanterį ir mažiausiai dvidešimčia kilogramų sunkesnis, ir visas papildomas svoris buvo susikaupęs ant liemens.

— Aš leitenantas Frederikas Džarvis iš Centrinio biuro, — prisistatė jis atkišdamas ranką. — Šiaurės rytų regiono divizija.

Hanteris su Garsija taip pat prisistatė.

— Jūs pirmas atvykote į nusikaltimo vietą? — paklausė Garsija.

— Ne. — Leitenantas Džarvis apsisuko rodydamas į du policininkus, kuriuos buvo palikęs stovėti ant šaligatvio. — Pareigūnai Grabovskis ir Perezas čia atsidūrė pirmi. Esu tas, kuris nusprendė perduoti visą šią painiavą jums, vyrukai iš Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio.

— Jau buvote viduje? — paklausė Hanteris.

Leitenanto elgesys iškart pasikeitė, jis giliai atsiduso.

— Taip, buvau, — jis pasikasė dešinę skruostą. — Trisdešimt vieni metai pajėgose... Per tuos metus mačiau daug ko, bet jei reikėtų išsirinkti, ko norėčiau būti nematęs... — jis smakru parodė į baltą namą. — Rinkčiausi šitai.

4

Hanteris su Garsija pasirašė nusikaltimo vietos registracijos žurnale, pasiėmė po vienkartinį kombinezoną ir pradėjo vilktis. Leitenantas Džarvis neėmė kombinezono taip akivaizdžiai parodydamas, kad neturi jokio noro grįžti į jau matytą nusikaltimo vietą.

— Gerai, tai ką jau žinome apie auką? — paklausė Garsija.

— Kol kas labai nedaug, — atsakė leitenantas imdamas savo užrašinę. — Vardas, pavardė — Linda Parker, — pradėjo jis. — Dvidešimt ketverių, iš Harboro, kuris yra čia pat, Los Andžele. Dirbo modeliu. Jos biografija nepriekaištingai švari, kiek žinau — jokių areštų, neapmokėtų baudų ar teismo nurodymų... nieko. Už „Volkswagen Beetle“ buvo beveik išmokėjusi — liko vos kelių mėnesių įmokos. Visus mokesčius mokėdavo laiku, tvarkingai.

— Gyveno čia viena? — vėl paklausė Garsija.

— Kiek žinome, taip. Jokių kitų pavardžių ant komunalinių paslaugų sąskaitų nematyti.

— Vaikiną turėjo? Kokių kitokių santykių?

Leitenantas gūžtelėjo pečiais.

— Dar neturėjome laiko surinkti tokią informaciją. Atleiskite, vyručiai, turėsite patys visa tai iškapstyti.

Hanterio žvilgsnis vėl perbėgo gatve pirmyn atgal.

— Kaimynai ką nors matė? — paklausė jis. Hanteris buvo tikras, kad leitenantas jau bus liepęs kam nors iš pareigūnų apklausti kaimyninių namų gyventojus.

— Nieko. Niekas, regis, nieko nematė ir negirdėjo, bet mano žmonės tebeklausinėja, tad, kas žino, gal sėkmė mums dar nusišypsos...

— Deja, bet panelė sėkmė, rodos, mūsų pernelyg nemylė, — pasakė Garsija, o jo balsas nuskambėjo neįprastai rimtai. — Bet kas žino? Kaip diena — taip naujiena.

— Atrodo, žudikas pateko į namą pro aukos miegamojo langą užpakalinėje namo pusėje, — pasakė leitenantas Džarvis. — Jis išdaužtas iš išorės.

— Kaip jis papuolė į užpakalinį kiemą? — pasidomėjo Garsija.

Leitenantas galva parodė į medinius vartelius kairėje namo pusėje. Trečiasis teismo medicinos agentas šluostė juos šepetėliu ieškodamas pirštų atspaudų.

— Jokių ženklų, kad būtų laužtasi, bet norint perlipti šituos ypatingo fizinio pasirėngimo nereikia.

— Ar čia tas žmogus, kuris rado kūną? — Hanteris paklausė leitenanto pakreipdamas galvą į tą pusę, kur ant kelio namo dešinėje stovėjo policijos pareigūnų automobiliai.

Vos spėjęs išlipti iš automobilio Hanteris iškart atkreipė dėmesį į pareigūnę, klūpinčią palei atviras tolimiausio juodos ir

baltos spalvų policijos automobilio keleivio dureles. Pareigūnė buvo ne viena. Sielvarto apimta moteris, maždaug penkiasdešimties, gal kiek jaunesnė, sėdėjo keleivio sėdynėje priešais ją.

— Taip, — atsakė leitenantas Džarvis. — Jums nebereikės vargti ir pranešti aukos tėvams. Ta moteris — aukos motina.

Hanteris su Garsija kurį laiką tylėjo, jų akys nukrypo nuo leitenanto prie policijos automobilyje sėdinčios moters. Abiem detektyvams buvo sunku sugalvoti labiau motinos širdį draskančią situaciją nei tokią, kai randi savo žiauriai nužudytos dukters kūną.

— Savaiame suprantama, ji šokiruota, — paaiškino leitenantas. — Kol kas nieko daug neišsiaiškinome, bet, kaip supratome, ji kalbėdavosi su dukra beveik kiekvieną dieną arba susitikusios, arba telefonu. — Leitenantas peržvelgė savo užrašus. — Paskutinį kartą jos telefonu kalbėjosi prieš dvi dienas — pirmadienio popietę. Vakar jiedvi turėjo susitikti papietauti, bet motinai teko skambinti atšaukti susitikimą. Ji pasakojo paskambinusi dukrai maždaug devintą rytą, bet ta neatsiliepė, skambutis buvo nukreiptas į balso paštą. Moteris paliko balso pašto žinutę, bet dukra taip ir neatskambino. Tada bandė skambinti dar kartą likus maždaug keturiasdešimt penkioms minutėms iki planuoto susitikimo, nes norėjo būti įsitikinusi, kad dukra tikrai gavo žinutę ir be reikalo nevažiuos į sutartą vietą, bet ir vėl įsijungė balso paštas. Paskutinį kartą skambinti ji bandė vakar vakare, o tada vėl šįryt ir popiet. — Leitenantas Džarvis tvirtai linktelėjo. — Kiekvienąkart įsijungdavo balso paštas. Tuomet motinai jau pasidarė neramu. Ji ėmė įtarinėti, nors tai ir labai mažai tikėtina, kad galbūt dukra supyko, jog ji turėjo atšaukti susitikimą per pietus vakar, tačiau anot jos, net jei taip ir būtų nutikę, dukra iki to laiko vis tiek būtų paskambinusi. Motina bandė susisiekti dar kartą ir paliko paskutinį balso pašto pranešimą, kad šįvakar užsuks.

— Kelintą ji čia pasirodė? — paklausė Hanteris.

— Maždaug septintą vakaro.

— Kaip įėjo? — šikart pasidomėjo Garsija. — Durys nebuvo užrakintos?

— Ne, durys buvo užrakintos, bet motina turėjo atsarginį raktą.

Hanteris atsisuko į kriminalistą, kuris šepetėliu braukė per paradines duris.

— Įsilaužimas? — paklausė jis.

— Net jei buvo įsiveržta per šias duris, tam tikrai nereikėjo daug jėgos, — atsisukęs į Hanterį atsakė kriminalistas. — Spyna, durų stakta — niekas nesulaužyta, bet ši spyna lengvai užsitrenkia, tad norint ją atrakinti nereikia būti dideliu ekspertu.

Hanteris su Garsija užsitempė kombinezonų kapišonus ant galvų, užsitraukė užtrauktukus.

— Eikite pro svetainę, — rodydamas ranka paaiškino leitenantas Džarvis. — Tada į koridorių kitoje pusėje ir į miegamąjį jo galė. Kad nepasiklystumėte, sekite kraujo kvapu, — paskutinius žodžius leitenantas ištarė be jokio sarkazmo. — Jūsų vietoje kauke užsidengčiau nosį.

Lindos Parker namo paradinės durys vėrėsi tiesiai į erdvią svetainę, kuri buvo stilingai apstatyta tradiciniais ir prabangiai atrodančiais sendintais baldais, kambario langus dengė pastelinės užuolaidos, puikiai derančios prie kilimų ir pagalvėlių. Atrodė, kad viskas čia turi savo vietą ir buvo kruopščiai apgalvota.

Dar viena kriminalistė svetainėje ant daugybės paviršių ieškojo pirštų atspaudų. Su detektyvais ji pasisveikino nežymiu galvos linktelėjimu.

Trumpas ir platus medinėmis lentomis išklotas koridorius vedė į kitas namo dalis, jo dešinėje buvo vienos durys, dvi — kairėje ir dar vienos — pačiame koridoriaus gale. Uždarytos

buvo tik antros durys kairėje. Ant koridoriaus sienų kabėjo kelios įrėmintos fotografijos, primenančios madų žurnalų viršelius. Iš visų jų žvelgė vienas stulbinamas modelis — lieknas, įdegęs kūnas širdies formos veidu, putliomis lūpomis, nedidele nosimi, įkypomis akvamarino spalvos akimis ir skruostikauliais, už kuriuos dauguma moterų būtų nepagailėjusios nemėkos sumos.

Hanteris su Garsija nuėjo prie kambario koridoriaus gale.

Praeidami pro atviras duris dešinėje jie žvilgtelėjo vidun — miegamasis.

Už atvirų durų kairėje buvo vonios kambarys.

Kas už kitų uždarų durų, patikrins vėliau.

Priėję kambarį, kuriame buvo įvykdytas nusikaltimas, jie kiek sutrikę, tylėdami sustojo prie durų.

Hanteris ir Garsija buvo visiškai tikri dėl vieno — leitenanto Džarvio noras pamiršti tai, ką čia pamatė, tikrai niekada neišsipildys.

5

Vyriškį pažadino garsus motociklo burzgimas gatvėje už lango. Kurį laiką jis gulėjo ant nugaros nejudėdamas ir žiūrėjo į lubas. Kambarį apšvietė tik blanki mėnesiena, sklindanti pro didelį langą sienoje iš kairės, bet tamsa jam netrukdė. Tiesą sakan, tamsa vyrui net patiko. Buvo įsitikinęs, kad jo siela tokios pat spalvos.

Jis pabandė susitelkti į kvėpavimą ir kiek nusiraminti. *Iš lėto įkvėpti pro nosį*, mintyse pasakė sau traukdamas orą. *O dabar iškvėpti pro burną*. Vyriškis iškvėpė. *Iš lėto įkvėpti pro nosį*. Vėl įkvėpė. *O dabar iškvėpti pro burną*. Iškvėpė.

Po truputį jo greitas alsavimas vėl nurimo.